

[Erik Eriksen.]

at respektere varme, nationale følelser, men jeg må måske stiltfærdigt tilføje, at man fra videnskabeligt hold også bør være opmærksom på den fare, der kan opstå ved at gøre videnskaben til en art forspand for en lidt for populær nationalfølelse. Naturligvis gør det indtryk, når videnskabelige kredse tager til orde mod udlevering, men jeg har nu svært ved at forstå, at vi ved udleveringen forringer — eller, som man endda siger, alvorligt forringer — vilkårene for den videnskabelige forskning. Det kan ikke være anderledes, end at en sådan frygt må kunne bortfalde.

Netop fordi mit hovedsynspunkt er, at det er en gave fra Danmark til Island, er det klart, at jeg hører til dem, der meget ønsker en løsning, der bygger på den bredest mulige tilslutning. Også jeg håber, der kan blive en rolig og frugtbar forhandling i det udvalg, der nu skal nedsættes. Jeg hører til dem, der gerne vil have en fuldstændig og endelig afgørelse, men netop for at få denne brede tilslutning vil jeg gerne spørge den højtærede minister, om det ikke er muligt eventuelt at forhandle f. eks. spørgsmålet om udleveringsproceduren.

Måske kunne det også drøftes, i hvilket tempo udleveringen skal finde sted. Jeg tænker i denne forbindelse også på den fotografering og konservering, der skal foretages. Jeg tror, det vil være frugtbart, om vi realistisk satte os hen og overvejede noget sådant. Jeg tror, at vore islandske venner også har forståelse for dette synspunkt.

Samtidig med at jeg altså fortsat står på det standpunkt, jeg som statsminister gav udtryk for i 1952, vil jeg gerne — siger jeg igen — være med til at give forskningen og videnskaben, hvad den har krav på. Den skal have sit, men jeg er enig i den betragtning, der også er fremført om, at det billigtvis ikke kun kan være et spørgsmål for videnskaben. Der er jo også andre kredse, andre dele af det danske folk, der har krav på ørenlyd. De kredse, jeg tænker på, er dem, der på tværs af partipolitiske skillelinjer søger at anlægge et i bred forstand folkeligt, nordisk, politisk syn i denne sag. Til disse kredse hører, så vidt jeg kan forstå, bl. a. størstedelen af den danske folkehøjskole. Det er mennesker, der ikke

mener at miste noget ved det, forslaget her er udtryk for, men som har den opfattelse, at vi politisk og folkeligt talt alt taget i betragtning ikke taber noget, men tværtimod vinder noget. Jeg har gerne med disse få, spredte bemærkninger i dag villet bekræfte, at jeg i denne sag fortsat hører til den kreds.

Diderichsen: Hvis det var således, at overgivelsen til Islands universitet af de håndskrifter og arkivalier, som tilhører Arne Magnussens Legat, og som ifølge lovforslagets § 1 må anses for islandsk kulturreje, samt afgivelsen fra det kgl. bibliotek af sådanne håndskrifter, som i det væsentlige kan sidestilles med disse, og desuden afgivelsen sammestedsfra af Flatbogen og Codex regius af Eddadigtene, som lovforslaget åbenbart ikke uden videre vil karakterisere som islandsk kulturreje, hvis det var således, at denne overgivelse og afgivelse klart var til fremme for den internationale betydningsfulde og højt estimerede forskning, der med Den arnamagnæanske Stiftelse som centrum foregår i København og er foregået her i næsten 200 år, ville det danske folketing i enighed som repræsentant for det danske folk i almindelighed og dansk videnskab i særdeleshed med glæde give det islandske folk en håndskriftsgave. Men sådan forholder det sig jo ikke. Det modsatte er tilfældet, og det modsatte vil blive resultatet. Der vil ske et afbræk i forskningen. Håndskrifterne vil ikke komme til deres ret. Det bør alle dette høje tings medlemmer gøre sig klart.

Ikke fordi islændingene ikke vil gøre deres bedste, herunder sikre håndskrifterne en forsvarlig opbevaring, når de ad åre har nået det høje tekniske stade, som efter generationers møje er nået her i København med hensyn til konservering, fotografering og tydning af det næsten ulæselige, ikke fordi Islands universitet ikke har dygtige videnskabsmænd og vil kunne uddanne flere, selv om det faglige felt er og må være begrænset, men simpelt hen fordi udforskningen, den fulde udnyttelse af disse uvurderlige håndskrifter er umulig, hvis den ikke er forankret i et humanistisk universalbibliotek, som rummer en alsidig samling af andre middelalderlige håndskrifter med dertil hørende speciallitteratur, bestående